

## ELF LEYLE

Muharrem AKÇA

### 1. Lokman

**M**etin ol ortak. Kanserın yayılması titiz bir hesapla tam iki yıl sürer. Buna kemoterapiyi de eklersek dokuz ay daha kazanırız. Selin onaylar gibi baktı gözlerine.

Olumlu enerjiyle bir gün daha ömrümüzü uzatabilirmişiz, dedi Jale.

Elf leyle ve leyle, diye mırıldandı.

Niye öyle gülüyorsun Lokman?

Lokman'mış... İnsan nankördür diyenler sonuna kadar haklı. Arkadaş arkadaşla böyle yaparsa...

Efendim.

Yok bir şey!

Hastanenin merdivenlerinden inerken yorgun ve hâlsizdi. Dur işareti verdiği taksiye bindi. Üzgün, umutsuz ve dalgın! Niye acıyla gülmesindi ki? Arkadaş bildiği ortakları ona Azrail olmuş, gün sayıyorlardı şimdi. Oysa çok değil üç yıl önce ellerinde ne varsa ortaya koyarak kurmuşlardı bu hastaneyi. Geçen hafta hisselerini kaybedinceye kadar! Allem kallem edip çıkarmışlardı onu ortaklıktan. Üstelik üç ay sonra doktor olarak da çalışamayacaktı hastanede. Açıkça başka kapıya diyorlardı. Bir yandan kanser, bir yandan arkadaş kazığı peş peşe gelmişti. Tıbbiyeli beş kafadardılar düne kadar. Karşısına geçip pişkin pişkin bakıyorlardı kankalarına. Cenk Bey'den iki yıl, Selin ve Cengiz'den dokuz ay ve yoga meraklısı sosyete Jale'nin ikramiyesi bir gün. Binbir gün ya da gece. Gün olamayacağına göre zifiri karanlık.

O an aklına Şehrazat gelmişti yamyam arkadaşlarına zorla gülerken. Vezirin akıllı ve güzel kızı aslında âşık olduğunu itiraf edemediği adamla, aldatılmışlık sendromuyla manyaklaşmış şizofren bir Şah'la geçirmişti binbir geceyi.

Bir kadın âşık olmasa asla katlanmaz böyle bir zillete. Saplantı deniyor buna Psikolog Lokman, dedi içinden, haydi bakalım. O kızı psikologların üstadı sayardın. Onun gibi olmak isterdin. Şimdi kendini ikna et başarabilirsen. Ölüme giden içindeki adama şifa hikâyeleri anlat. İç içe geçmiş, bazen sarmal bazen de labirent gibi olsun anlatacakların. Sözcüklerin yaşamın kalbinden dökülsün. Kâh haksızlığa uğramış insanları anlat kâh zalimleri. Bazen onlarla ağla bazen de gül ve en önemlisi her hikâyeden sonra bir tane daha iste. Bir büyücü misali vücudunla kelimelerin arasındaki hassas dengeyi kur ve sonunda o şah gibi iyileş. Hayata dokunan sözcüklerine tutkuyla bağlan. İçine çekildiğin oyunu çok iyi kavra ve kartlarını doğru oynayarak işin içinden çık. Hikâye anlat, çünkü iyi bir anlatıcının marifeti, hikmet uman dinleyicisine istediğini verirken onları kelimelerle cezp ederek kendine bağlamasında saklıdır. Ama sonsuza kadar sürebilecek bu öyküleri, kendinden başka anlatabileceğin bir dostun yok senin. Şehrazat yaşama tutunmak için, sen yaşamdan ölüme adım atmak için. Hangisi daha yüce? Ölmek mi, yaşamak mı, yaşatmak mı?

Nereye beyim?

Son günlerde dalgın ve huysuz biri olup çıkmıştı. Hep aksiliği tutuyordu. Taksiciye baktı. Halk hikâyelerindeki evliyalara benziyordu adam. Seyrekleşmiş ak saçlar, gür ve temiz sakallar, mütebessim bir çehre. Yakasız gömlek.

Ölüme!

İnna lillah, elbet ölüme de yaşamadan ölüneceksin. Adını bağışlamadın?

Lokman. Psikolog Lokman. Ya siz?

Muhsin Derviş. Kartımı al, lazım olursa ararsın.

Alayım Muhsin abi. Derviş miyiz?

Keşke olabilsek, bizimkisi soyadı sadece! Ölüm dedin de aklıma geldi. Yunus, *dünya dedikleri bir gölgeliktir*, demiş. Yunus okudun mu hiç? Bilir misin şiirlerini?

Duydum birazını.

Hani bir şiiri vardır: *Çıktım söğüt dalına, anda yedim üzümü.*

Erik değil miydi o?

Ha söğüt ha erik. Aklımda öyle kalmış.

Yunus çetrefilli şeyler söylemiş. Kim bilir sözünde ne hikmetler gizlemiş? Belki bir sırrı görmüş de böyle sırlamış. Çözebilene aşk olsun. Tasavvuf başka bir dünya tabii!

Anlayabilene zor değil aslında. Erik, günahkâr kulları temsil eder. Gaflete dalanlar meyvesi acı ve dikenli ağacı andırırlar lakin rahmet kapısı her dem açıktır. Tövbe edip güzel amel işleseler o vakit erik dalı asmaya dönüşür, salkım salkım üzüm verir. Bişri Hafî gibi.

Vay be. Ben bu mısralar hep saklı sanırdım.

Sözün devamında der ki hazret: *Bir sinek bir kartalı, salladı vurdu yere.*

Gökteki kartalı yere çaldı karınca yani. Burada ne murat etmiş Yunus?

Remil yapmış, sembole bağlamış sözünü Yunus. Kartal ruhumuz, sinek yahut karınca nefsimizdir. Nefis karıncası terbiye edilmezse göklere pervaz eden kartal misali ruhu yere çalar, yani günah bataklığına saplanır insan. İşte böyle. Bunlar sizin kitaplarda yazmaz doktor. *Gözsüze fısıldadım, sağır işitmiş sözümü.* Siz Fizik okursunuz, sonra kalkar ruhu tamir etme cüretinde bulunursunuz. Nasıl olacak bu?

Muhsin abi, uğraşma heri. Benim beden yorulmuş. Kanserim zaten.

Bak bu olmadı ya şifasız dert olmazmış. Sen umut kesme, çaresini ara hele de ötesi Allah kerim.

Nerede arayayım derviş? Kemoterapi görüyorum ya!

Çıkmadık candan umut kesilmez. Ballica'ya git. Orada Danyal adında meşhur biri var. Danyal çok şey bilir, derdine deva olacak ilacı verir sana. Ne kaybedersin ki?

Köy doktoru, kocakarı ilaçları...

Sen de ruh doktorusun güya. Bilim başka, irfan ve hikmet başkadır. Onlar, sizin okuduğunuz yarım yamalak işlere benzemez. Ben sahtekâr değilim ki seni şarlatanlara götüreyim. Hem bakarsın şifa onun ilmindedir. *Dilsiz çıkarıp söyler dilimdeki sözümü.*

Öyle diyorsan öyledir. Götür beni o hâlde.

Otobüsle git. Taksimetre çok yazar.

Satmışım anasını. Yazsın be!

Sonra hesap çok geldi demeyesin.

Demem hacı demem. İnsan hasta olunca dünyayı gözü görmüyor ki. Hava güneşliymiş, parklar cıvıltılıymış, vitrinler ışıltılıymış neyime. Sür haydi!

Bismillah o vakit. *Bir serçenin kanadın, kırk katıra yüklettim*, demiş Yunus. Ömür dediğinin bir serçe kanadı kadar hükmü var da çekene ağır gelir. Dünya bir yüküdür hem de ağır bir yük. Sen onu sırtına alacağına bırak o seni omzunda taşısin. Atlas arzı omuzlamış, Zeus çapkınlık peşinde. Yani çok konuşuyorsun demezsen birkaç kelimem sana.

Rica ederim.

Rica değil, estağfirullah diyeceksin Lokman Bey, şu sözümü iyi belle.

Genç bedeni çabuk yoruluyordu artık. Uykusu gelmişti ama uyumaya dahi korkuyordu uyku ölümün kardeşi diye. Gözünde uzadıkça dolambaçlanan yollar, rengârenk tabelalar, büyüklü küçüklü binalar, sollanan arabalar, uzayıp kısalan şerit çizgileri ve yazın sıcağıyla gözleri yarı kapanan Lokman, yumuk gözlerini güneşe siper edip heybetli dağlara bakarken derviş meşrepli taksici eski devirlerden aşırma sözünü üzerine basa basa birkaç kez tekrarlamıştı.

İkide bir şahadet parmağını havaya kaldırarak, unutma doktor, diyordu, göz dediğin gönüldeki değilse yanılır.

## 2. Danyal

Yarı uykulu gözlerini açtığı anda taksi eski bir evin önünde durmuştu.

İşte şurası doktor!

Şurası dediği, ev değil, kulübe gibi bir şeydi. Dağın dibinde, üç beş taşla çevrili. Mezara benzetti önce, sonra vazgeçti. Sözcükler yaşama dokunacak derken her şeyi ölümle bağdaştırmak... Adamın evini, bir mezara benzetmek...

En iyisi mağara evet, mağara daha uygun bir sözcük, diye homurdandı.

İnşallah şifa bulursun. Haydi, bana müsaade doktor.

Bu arada göz de yanılır gönül de derviş, dedi Lokman gaza yüklenen taksicinin duyacağı tok bir sesle.

Uğurlar ola!

Toprak yolu tırmandı ardından mağaranın kapısını çaldı. Merakla karşısına nasıl birinin çıkacağını bekledi. Elini bir daha uzatacağı ki gıcırtyla açılan kapıda esmer yüzlü zayıf bir adam belirdi.

Buyur evladım!

Danyal amca siz misiniz?

Hoş geldin, gir içeri.

Hoş gördük. Selamünaleyküm.

Aleykümselam. Geç. Şu sedire otur. Minderi de altına çek.

Çiçek desenli minder altına alıp sedire oturdu. Gözleriyle etrafı süzdü. Kilim örtülü bir sedir, birkaç alüminyum kap kaçak, ahşap tavan, toprak sıvalı derme çatma duvarlar, ceylan resimli bir eski halı, altı yılan, üstü insan bir acayip resim ve yıpranmış çerçevede el yazısı cümleler: “Tüm bilimler boştur çünkü Allahın kullarına bilgeliğin kaynaklarını göstermek üzere seçtiği kişinin ortaya çıkmasının zamanı gelmiştir.”

Buraya niye Ballica derler bilir misin? İşte tam burada, yerin altında bir mağara varmış eskiden. Bu mağaranın içinde de üzeri mermer kapaklı bal kuyusu... Kuyunun sonunda da yerin altına büyüdü bir kapı açılmış. İşte bu masal yüzünden kasabaya zamanla Ballica adını vermişler. Lafa daldım kusura bakma. Adını bağışlamadın?

Lokman. Bu söz kime ait?

Adın Lokman demek. Maşallah. Ne güzel isim, ne hoş bir tevafuk. Danyal adında bilge bir zatın sözüymüş o.

Bilge mi, niye kitaplarda yok?

Var, olmaz mı? Tevrat onu yüceltir. İnsan “Dört kitabı” okumaz, bir de kibirle ben okumuş biriym demez mi? Danyal, Yusuf gibi rüya ilmini bilen hikmetli biriymiş. Ölümsüzlüğü bulmak istemiş. Rivayete göre bulmuş ve onu kitabına da yazmış ancak başkaları öğrenmesin diye kitabın o sayfalarını yırtıp suya atmış. Hikâye işte. Bu dünyada ebediyet mümkün değil de pirişânilere teselli diyelim. Neyse, Danyal, üzgün evine dönmüş, kalan sayfaları bir sandığa kilitleyip kitabını doğacak çocuğuna emanet bırakmış. Oğlu kitabı çabuk kavrasın diye beş sayfalık bir özet çıkarmış. Emin olamayınca o hûlasayı da aylarca uğraşıp beş cümleye indirmiş. O beş cümle bu duvardaki yazı ile başlıyormuş.

İlginç. Sonra ne olmuş?

Ölümünden sonra oğlu doğup büyümüş, okul çağına gelmiş. Gelmiş de ilim, hikmet bir tarafa üç beş kelime dahi öğrenememiş. Anası komşuların da tavsiyesiyle bari eşek, balta ip alayım da odunculuk yapsın demiş. Camasb, oduncu arkadaşlarıyla dağdan odun getirip satmaya başlamış.

Ya şu resim?

O mu? Şahmaran. Yılanlar şahı. Hiç duymuş muydun?

Yok amca işitmedim, efsanelerle uğraşacak vaktim olmadı hiç. Bir ara *Binbir Gece*'yi okumuştum meraktan. Cinler, periler falan...

Hak Teala, ne zaman Ol emrini verdi ve koca kâinat ağacında neler vuku buldu bilemiyoruz. Atamız Âdem neslinin neler yaşayıp gördüğünü, bu cihanda kimlerin hüküm sürdüğünü de. Büyüklerimden duyduğuma göre yılan bilgeliğin, şifanın ve bereketin timsalidir. Dediklerine göre yeri ve göğü birleştirir, hayatı ve ölümün sırlarını bilirmiş. İblis lâinin de arkadaşımış. Rahmetli babam Lokman, biz cinleri görür, onların curcunalı eğlencelerine şahit olurduk. Öyle bir zamana geldik ki insi şeytanları görünce onlar da gizlendiler gözlerden, derdi.

Lokman mı?

Bizim şeceremizde hep Danyal ve Lokman isimleri var. Bildiğim kadarıyla böyle. Dedemin adı Danyal, babamınki Lokman. Evladım olsaydı ben de adını Lokman koyardım. Allah nasip etmedi.

Cinler var mı ki görünsünler?

Allah cinleri ve insanları kendisine ibadet etsinler diye yaratmış hatta onlar bizden evvel var edilmişler. Hem de zehirli bir ateşten yaratılmışlar. *Binbir Gece*'yi dikkatli okusaydın bilirdin.

Orada hırsızlar, korsanlar, yalancılar, azgın kadınlar, periler, ecinniler, ifritler ve büyüler bilen kimseler var.

Kadim kitapları hafife almamak gerek. Onlar, hikmet ilminden kalan bilgi kırıntıları. Ayıklamayı bilersen neler öğrenirsin neler. Bizden önceki milletler, mağaralarda yarı çıplak bir hayat yaşamadılar. Yok öyle bir saçmalık. Dahası onlar maddi ilimlerden önce manevi ilimleri ve hikmetleri biliyorlardı. Büyü ilmi de bunlardan yalnızca biriydi.

Büyü bir ilim mi? Ne saçma bir cümle!

Şaşma. Bu bilgiyi iki melekten talim etti insan soyu. Süleyman nebi, ilmin ve hikmetin zirve misallerinden biridir. Hâlâ onun yüzüğünü bulmayı

ve dünyaya hükmetmeyi arzu eden ne muhterisler var. Var da akıl bir yere kadar. Eşyanın tahakkümünden kurtulabilseler, başaracakları şeyler de var büyü yoluyla. Daha bu ilmin ne olduğunu dahi bilmiyorsun ki sen. Ne işe yaradığını, içeriğini ve iyiye kullanılırsa ne faydalara kapı açabileceğinden haberin yok. Senin duydukların bu ilmin şeytani taraflarıdır. Bilgi çalma, kadınları âşık etme, bağlama, yuva yıkma büyüler... Büyünün iyi tarafı da var. Mesela ben senin hastalığını da neyin ona şifa olacağını da biliyorum. Şimdi sana üç ayrı ilaç hazırlayıp üç ayrı şişeye koyacağım. Sen de bunları birer saat arayla içeceksin ve iki gün kadar uyuyacaksın. Uykunda acayip rüyalar yahut kâbuslar göreceksin. Uyandığında ise artık iyileşmeye başladığına hayretle şahit olacaksın. Sana bu ilacın sırrını vereceğim. Meşhur olacak, çok para kazanacaksın. İstersen o parayla hastaneler zinciri bile kurarsın, yalnız bir şartım var.

Söyleyin lütfen!

Fakir fukarayı asla geri çevirmeyeceksin. Aç görsen doyuracak, çıplak görsen donatacaksın. Yemin ver.

Allah şahit olsun yeminime.

Sana ilaç hazırlayacağım. Acele edip hemen yutma. Evine git. Bir çorba iç. Peşinden üç bardak su. Önce sarı, sonra yeşil, ardından beyazımsı olan sıvıyı birer saat arayla iç. Abdest al ve kendini uykunun mahmurluğuna bırak. Rüyaların sana yerin altının ve gök ilimlerinin kapısını açsın. Bedenin kadar ruhun da şifa bulsun. Dediklerimi harfiyen yerine getirmeyi sakın unutma emi Lokman.

Unutur muyum hiç? Allah sizden razı olsun.

### 3. Yemliha

Yarı korku yarı heyecanla eve gelip Danyal amcanın dediklerini eksiksiz yerine getirmiş, ardından derin bir uykuya dalmıştı Lokman. Uykuda olmasına rağmen kendini uyanık sandığı bir âlemdeydi. Uzun bir yeraltı dehlizinde altın süslemeli daha önce hiç görmediği acayip bir kapının önündeydi. İçeriden ışık sızıyordu. Elinde nereden geldiğini bilmediği bir balayla zorlayarak kapıyı açtığında muazzam güzellikte bir gölle karşılaştı. Suyun çevrelediği saf zümrütten bir tepedeydi. Yanı başında değerli taşlarla süslü muhteşem bir tahtta biri tüm ihtişamıyla oturuyordu.

Döndün nihayet. Yaklaş Camasb. Uzağımda durma!

Camasb mı? Adım Lokman benim.

Seni çok bekledim. Niye yakınıma gelmiyorsun? Dostluğumuz bozuldu mu yoksa? Sen aileni görmek için izin istemiştin, ben de sana izin vermiştim. Dönmen ne çok uzun sürdü dostum.

Dostum mu?

Ne oldu sana? Hafızanı mı kaybettin? Aklın yerindeyse neden bir yabancı gibi duruyorsun karşımda? Hatırlasana, arkadaşlarınla dağa oduna gitmiştin. Yağmura ve fırtınaya tutulunca bir mağaraya sığınmıştınız. Arkadaşların senden çalı çırpı getirip ateş yakmanı istemişlerdi. Sen ateş yakayım diye toprağa çukur açarken tunç kulplu mermer kapak bulmuştun. Kapağı kaldırınca içi küp dolu bir dehlizle karşılaşmıştınız. Şu sisin içine bak da gözlerinle şahit ol yaşadıklarına.

Lokman, sisin içine baktığında arkadaşlarını gördü. Cenk, Selin, Cengiz ve Jale. Beline bir ip bağlayıp dehlize salıyorlardı onu. Lokman kuyuya inince küplerin içine bakıyor, altın sarısı sıvının tadına bakıp yukarıya sesleniyordu:

Bal bu. Hakiki hem de.

Tüh be, keşke altın olsaydı, diyordu Cenk. Yine de çekelim hepsini yukarı, satar iş kurarız ortak.

Küpleri tek tek yukarı çekince arkadaşları onu kuyuda bırakıp ipi aşağı atıyorlardı. Kahkahaları cadı gülüşüne benziyor, suratları şeytani bir hâl alıyor, mermer kapağı üzerine örtüyorlardı.

Gördün mü?

Gördüm.

Arkadaş bildiklerin seni dehlizde bırakıp gitmişlerdi. Karşıma çıktığın o gün bile bu kadar şaşkın değildin. Hatırla, yorgun ve üzgündün. Tahtımda bir çocuk masumiyetiyle uyuyordun. Uyanıp etrafında binlerce yılan görünce afallamıştın. Sana bizden korkma ey misafir, demiştin. Oduncuyum ben. Âlim olmak istemediğim için odunculuğu seçtim. Genç yaşında mezara girmekten beter mektebe tıklıp kalmak, demiştin. Bu cevabın çok hoşuma gitmiş, sana o an kanım kaynamıştı.

Baş döndürücü bir güzelliktesin, süt beyazı tenin var ama denizkızları gibi belinden altın pullu ve yılan gibi sürünmektesin.

Tekrar hoş geldin ülkeme genç adam. Adım Yemliha'dır. Yılanların şahıyım ben. Şahı Maran. Acıkmış ve susamış olmalısın. Sana yemek getirsinler.



Lokman önüne gelen yemekleri gördükçe acıktığını hissetti. Karnını bir güzel doyurup misk kokulu lezzetli şerbetleri içince keyifle atlas mindere kuruldu.

Senin gibi hevesli bir dinleyicim, hikâyelerimi anlatacak bir dostum olmadı bugüne kadar. Anlattıklarımı merakla dinledin. Gitmene razı değilim, ama yanımda sonsuza kadar kalmanı da isteyemem senden. Hikâyelerimin sonu gelene kadar olsun bırakma beni. Öykülerle kurulan arkadaşlığımız yıllarca devam etsin. Sırların hikmetlerini öğrenirsin. Anlatılarımın sonu geldiğinde bilgeliği ve şifa vericiliği elde edersin. Sayende biriktirdiğim hikâyelerimi sonsuza kadar yaşatmış olurum.

Ben bir ölümlüyüm Şahı Maran. Sonsuza kadar yaşamayacağım ki?

Şahit olduklarını ve işittiklerini başkalarına aktarırısın, ben de sözcüklerde ve meraklı gönüllerde sonsuza kadar yaşarım böylece.

Bu hikâyeleri ilk bana mı anlatıyorsun?

Evet, ilk sana anlatıyorum.

O hâlde karşılaştığın ilk insan da ben olmalıyım.

Hayır, senden evvel buraya Burkıya adında bir şah geldi. Yanında da büyücüsü Affan vardı. Bir bitkinin özsuğunu almak için gelmişlerdi. O otu da yalnız ben biliyordum, çünkü bitkilerle konuşabiliyorum.

Onlara öykülerini anlatmadın mı?

Anlatmadım.

Neden peki?

O buraya kazara gelmedi. Amacı belliydi, alacağını aldı ve gitti.

Ama burası cennet kadar güzel bir yer. Türlü ağaçlar, gölü süsleyen lotuslar, daha önce görmediğim kuşlar, binbir renkte çiçekler ve...

Ve ne dostum?

Sen.

Ben mi Camasb? Beni çok mu sevdin?

Camasb değil, Lokman.

Peki, Lokman. Ona anlatmadım öykülerimi zaten Burkıya senin gibi biri değildi. O buraya hayranlık duymadı, çünkü hırslarına tutkun gözü kör biriydi. O, gücü istiyordu yani yüzüğü. Böylece gençliğe, bilgeliğe ve ölüm-süzlüğe kavuşacaktı.

Hangi yüzüğü?

Cinlere, kuşlara, ağaçlara ve rüzgâra hükmeden yüzüğü.

Öyle bir yüzük var mı ki?

Var, Süleyman nebinin yüzüğü. O yüzük ilk insan Âdem'in yüzüğü idi. Şeytan onu kiskandığı için cennete girip yasak meyveyi yiyip kovulmalarını sağlamıştı. Ben o zamanlar, Rıdvan ile cennetin kapısında bekçilik yapıyordum. Onunla ilişkimi kesmemiştim, beni de kandıracağı nedense aklımin ucundan geçmemişti. Kaderimizden kurtulamadık ve masumiyetimizi kaybettik biz o gün. Burkiya'nın da ondan farkı yoktu. İnsan da İblis gibi nankördür, küçük hesaplar için büyük bedeller öder bazen.

Yüzük nerede? Sen de mi?

Yedi Deniz'in ötesindeki bir adada, Süleyman nebinin ölü parmağında. Asasını kurtlar kemirip de öldüğü anlaşılnca insanlardan ve cinlerden bir grup kimsenin gidemeyeceği Yedi Deniz'in ötesinde bir adaya gömüt yaptılar. Oraya uzun ve çok zahmetli bir yolculuktan sonra vardı ama başaramadı. Eğer Burkiya yüzüğe sahip olsaydı ona boyun eğeceğini biliyordu. Nasıl ki İblis cenneti değil Arşa hükmetmeyi arzu ediyordu Burkiya da yeryüzüne.

Ya sen? Senin suçun neydi?

İblis, cennetten değil Arştan kovuldu. Onu cennete ben sokmadım, dilediği zaman girebiliyordu zaten. Ben Havva ile görüşmesine aracı oldum çünkü Havva beni severdi. Biz dışıydık sonuçta. Birbirimizi iyi anlıyor, uzun sohbetler ediyorduk. İblis her ikimizi de ölümsüzlük yalanına inandırdı. Cezalandırıldım çünkü insan soyu gibi ben de ölümsüzlük büyüüne kapıldım.

Kitaplar öyle anlatmıyor ama?

Ben farklıydım, gerçek adım İştâr idi. Her varlığın önce erkeği sonra ondan dişisi yaratıldı. Bense türümün ilk yaratılanı ve dişisi olarak büyüleyici ve ürkütücü bir güzellikte yaratıldım. Varlığımın özü de ateşti, cin soyu gibi.

Cin soyu mu? Onlar bir masal değil mi?

Masal mı? Masal değil, gerçek. Tıpkı şahit oldukların gibi. Hatırla, kanserdin. Bir umut deyip Danyal'ın yanına gitmiştin. Sana biri sarı, biri yeşil, diğeri beyaz üç ayrı şişe vermişti. Onları içtin.

Evet, öyle oldu.

İçtiklerinin ne olduğunu biliyor musun peki?

Bilmiyorum.

İlki bal ve gül suyu karışımıydı. İkincisi kına çiçeği, ısırgan, kantaron ve başkaca çiçeklerden kaynatılmış bulamaçtı.

Ya üçüncü şişedeki?

O beyaz sıvı benim sütümdü, yani dişlerimin arkasından sağılan zehirim.

Zehir mi?

Zehri Mar. Hatırlıyor musun, sana ailene giderken beni gördüğünü kimseye anlatma ve sakın hamama gitme demiştim. Sözüünü tuttun mu? Tutmadın, hamama gittin ve vücudunun pul pul olduğunu herkes gördü. Sırrımı saklayamadın. O yüzden ceza olarak çaresiz bir hastalığa tutuldun. Geri döndün çünkü biliyorsun ki tek çaresi benim sütümdü. Sütümü içip şifa bulacaktın. Biz dostuz seninle. İstemem yeterdi. Sana hiç hayır demedim sevgili misafirim.

Danyal bana yılan zehri mi içirdi? Sözüme sadık kaldım, sana ihanet etmedim. Aldandım belki ama aldatmadım seni.

Etmedin dostum, aldandık ama aldatmadık birbirimizi. O yüzdendir ki seni suçlamıyorum hatta affediyorum. Sana son bir iyilik daha yapayım. Yaratılış hakkında bildiğim tüm hikâyeleri anlatayım ki kâinatın bütün sırlarını bilen, her derde çare bulan hikmetli biri olasın.

Sevgili İhtar. Yaşıyor muyum yoksa öldüm mü ben?

Uzun bir rüya görüyorsun ve yıllardır benimlesin. Bin yıldır sana hikâyeler anlatıyorum. Rüya zamanıyla bin yıl sizin dünyanızda bir güne denk gelir. Yanımda kalırsan yıllar sürecektir öyküler anlatırım ve bin yıl daha misafirim olursan uyandığında makam ve itibar kazandıracak sırlar veririm sana.

Sırlar mı? Öyle ise yaşıyorum. Ölüler rüya görmez ki!

Ölüler de rüya görür Lokman. Sen derin bir uykudasın şimdi.

Ha uyku ha ölüm! Ne fark var arada? Doğumun ve ölümün sırrı bu mu? Bir misafirim yalnızca. Ölmek için doğuyor, yaşarken ölüme gidiyorum. Tatları acılaştıran ölümü tadıp güneşle tekrar uyanmıyor muyum her güne? Zaten uyku dediğin ölümün kardeşi değil mi Yemliha?